

Masum Bir İstek

Serpil KARAKUŞ
CEYTED Başkanı
Ceyhan Kaymakamı Gürbüz KARAKUŞ'un Eşi

Masum bir istekti benim ki, bilemezdim işin bu kadar büyüüp bu kadar çok kişiyi etkileyeceğini. Bir idareci eşi olarak 30 yıldır eşimle güzel ülkemizin dört bir yanını dolaştık. Acı tatlı pek çok anıyla beraber. Eşim nihayet büyük bir metropole İstanbul'a atanmıştı. Önceleri tedirgin olsak ta çabuk alıştık büyük şehrin kalabalığına ve su gibi geçti beş yıl.

Kararnamede tekrar Anadolu yolları görünmüştü. Ama bu defa farklıydı. Çocuklarımız yuvadan uçmuş iş gücü ve eş sahibi olmuşlardı. Eşimle başladığımız yere dönmüştük, Adana'nın sıcak ilçesi Ceyhan'daydık. İlk zamanlar misafir ve kitaplarla oyalandım ama bu güzel lojman ve bahçede çocuklar eksikti. Eşimle konuşup ilçede anne ve babası olmayan çocuklarımızı küçük gruplar halinde hafta sonu kahvaltılarına davet etmeye başladık. İlçemizde

KIRK a yakın anne babası olmayan İKİBİN dolayında da anne ya da babası olmayan çocuk vardı.

Dedim ya masum bir istekti benim ki, yalnızca bir kahvaltı... Çocuklarla kahvaltıda sohbet ederken söz hayvanat bahçesini hiç görmediklerinden açıldı. Ben de:

-Madem istiyorsunuz sizi Gaziantep'teki hayvanat bahçesine götürürelim dedim. Ama iş söz vermekle olmuyormuş. Eşim;

-Çocukları eve davet etmek ayrı, KIRK kadar çocuğun mesuliyetini alıp şehir dışına götürmek ayrı bir konu dedi. Kaymakamlık oluru ile bir komite ya da bir dernek kurulması gerektiğini ve gerekli işlemlerin yapılmasından sonra çocukları götürebileceğimizi söyledi.

Hayvanat bahçesine götürmek için yol aramaya başladım. Bu masum isteğimi de çalışanlıkları ve dürüst-

lükleriyle tavsiye edilen iki arkadaşla açtım

- Biz dernekte yanındayız; dernek kalıcı, komite geçici olur, dediler. Birkaç toplantı yapıp neler yapabileceğimizi konuştuk. Derneği kurarken hiç dernek tecrübesi olmayan çeşitli mesleklerden ve ev hanımlarından oluşan bir gruptuk. Her şey anne şefkati ve doğaçlama ile oluşuyordu. Yavaş yavaş acemiliğimizi atmaya başlıyorduk. İl Dernekler Müdürlüğünden ve internetten yararlanarak bize inanan ve destek veren arkadaşlarla bir araya geleerek kısa sürede derneği; gerekli evrakları, tüzüğü, dernek binasını ve tefrişini tamamlayıp 26 Mart 2010 tarihinde faaliyete geçirdik. İsmi ilköğretim öğrencilerinin bulunduğu Ceyhan Tut Elimi Eğitim Kültür ve Dayanışma Derneği koyduk. Arkadaşlarımızın isteği üzerine hiç beklemediğim başkanlık ihalesi de üzerimde kalmıştı. Fikir benden çıkmıştı ve kaymakam eşi olmanın insanlar üzerinde saygı ve güven telkin eden imajını da bu vesile ile güzel bir hizmete dönüştürme fırsatı bulmuştum. Geri dönüşü olmayan bir adım atmış, sadece elimizi değil başımızı da taşın altına koymuştuk.

"KAHVALTININ MUTLULUKLA BİR İLGİSİ OLMALI", der Cemal Süreya. Her birinin lezzeti bir diğerinden çok farklı olmasına rağmen, ne büyük bir uyumla birbirlerini tamamlar kahvaltılıklar. CEYTED' in kurulduğu günden beri daha doğrusu o masum kahvaltıdan sonra neler mi yapmıştık? Siz dinliyorsanız biz de seve seve anlatırız.

Birbirinden farklı 30 bayan yan yanaydık, her birinin hikâyesi, huyu suyu farklı yüzlerce çocuk uyum içinde bir yolda yürümeye başladık. Onların kaybettikleri ebeveynlerinin yerini elbette tutamazdık ama anne babalarının onlar için yapmayı istedikleri birkaç şeyin mutluluğunu onlara yaşatabilirdik.

Çocuklarımızdan Murat: “ Yaz tatilinde Ceyhan’dayız, sıcakta yayla-ya denize gidemiyoruz, gitar kursu açabilir misiniz?” Diye istekte bulununca neden olmasın diyerek harekete geçtik. Hemen gitar aldık Halk Eğitim Merkezi öğretmen atadı. Bir senenin sonunda Murat ve arkadaşları yavaş yavaş parçalar çalmaya başladı; notalara onların acıları, özlemleri, bizim gözyaşlarımız eşlik ediyor. Doğum günlerini dernekteki arkadaşlarla beraber kâh ilçede, kâh köy okullarında, bazen evlerinde, bazen dernek binasında neşe içinde mumları üflenen pastaları ile kutladık. Unutulmuş veya doğum günü hiç kutlanmamış olan çocuklarımız hediyelerini sevinçle ve gözyaşlarıyla aldılar.

Bir buçuk senede bine yakın çocuğumuzun kimi ilk defa sinemaya, ilk defa tiyatroya, ilk defa lokantaya gitti. Gaziantep’ e götürmeyi hayal ederken onlar istedi Ankara, Kayseri, Konya, Nevşehir, Niğde, Urfa, Mardin, Adana’ya turistik gezilere götürdük. Denizi görmemişlerdi, 20

km. ötemiz de BOTAŞ sahilinde denizle tanıştılar.

Bayramda yeni kıyafetlerin sevincini yaşarken ayaklarında getirdikleri yırtık terliklerini de yanlarına aldılar. Onları sevindirirken dul kalmış anneyi de bayram kıyafeti ile sevin-dirmek istedik. Kırk yaşlarındaydı “Benim hayatımdaki ilk bayramlığım” deyince sadece yutkunabildik. Onlara yeni okul kıyafeti, defter, kalem, çanta gibi ihtiyaçlarını verdikçe mutluluğumuzdan yorgunluk aklımıza bile gelmedi. Anı defterimize Ankara’da okumak istediğim üniversiteyi gösterdiniz çalışma isteğim daha da arttı, bizlere büyü-ünce, meslek sahibi olunca insanlara nasıl yardım edilmesi gerektiğini öğrettiniz, diye yazdılar.

Gönüllü öğretmenlerimiz bu öğren-cilerimizi seve seve derslerine ve sınavlarına hazırladılar. Sağlık sorunları olanların muayene ve tedavileri yaptırıldı. Onların tüm sorunlarıyla bire bir ilgilenildi. Çünkü onlar öksüz ve yetim çocuklardı. Sosyal yaşantısı iyi olanların yanında pek çoğunun yanlarında kaldıkları akrabaları ya yaşlılardı, ya çaresizlerdi ya da çocukların sosyal hakları konularında bilinçli değillerdi. Biz dernek olarak bu konularda kendilerine destek sağlamaya ve onların yaşam standartlarını yükseltmeye çalıştık. Olumlu neticeler aldıkça çalışma şevkimiz de arttı.

Köy okulundaki öğretmenleriyle lojmana ulaştırdıkları notta hayvan bağlasanız durmaz yaşadığımız evde diyerek yardım isteyen Ferdi’nin, evini görünce üç öksüz çocuğun hiç geliri olmadan zekâ özürlü anne ile yaşam şartlarına köyden eve gelene kadar ağladım. Aynı çocukların Ceyhan Kaymakamlığı tarafından terk edilmiş okul lojmanının bakım - onarımdan geçirilerek ve yepyeni eşyaların döşendiği evde doğum günlerini kutlamak, üç evladımızın daha insanca yaşamalarına vesile olmak, sosyal hizmetlerden maaş bağlanmasını sağlamak mutlulukların en güzeliydi.

İstekler temiz ve masum olunca neye niyetlensek daha güzeli nasip oluyordu ama sebebini bilmediğimiz çok üzülp ağladığımız günler de oldu. Emek verip diktiğimiz 2000 zeytin fidanının yakılması bizimde ciğerimizi yakmıştı. TEMA ile ortak diktiğimiz zeytin fidanlarının hepsi tutmuştu ve pek çoğunun üzerinde zeytinler çiçek vermişti, onlar büyü-üp derneğimize gelir olacaktı.

Bunlar sayabildiklerim. Sayamadıklarım... Anlatamadıklarım... Anlayamadıklarımız... Anlatamayacaklarımız... Yaşadıklarımıza bazen tesadüf dedik, bazen tevafuk. 12 yaşındaki engelli bir çocuğumuzu annesi sırtında derneğe getirmişti. Bu çocuğumuzu Kaymakamlığa

göndermek için araç aramaya koyulmuştuk ki tam o esnada aracıyla bir hanım geldi, derneğin kapısından girerken bir arkadaşımızın ‘-seni Allah gönderdi’ diyerek ricası üzerine engelli çocuğu ve annesini ilçe kaymakamlığına ve hastaneye gönderdik. Bu çocuğumuzun muayenesi yapıldı, raporu alındı ve kendisine Sosyal Hizmetlerden maaş bağlanması sağlandı. Annesini ve engelli çocuğumuzu yeni kıyafetleri ve oyuncaklarıyla dernekten mutlu bir şekilde köylerine gönderdik.

Yine başka bir köyde baba ve annesiz olup dede ve nineleri ile birlikte yaşayan en büyüğü ilkökul 2. sınıfta okuyan üç kardeşin evlerine gerekli bütün ev eşyasını temin etmiştik. Ailenin bir tek televizyon ihtiyacı kalmıştı. Acaba nasıl alabiliriz diye düşünerek henüz eve girmiştim ki telefonum çaldı. İstanbul’dan komşumun kızı derneğe yardım etmek için hesap numarası soruyordu. Bir TV ihtiyacımız olduğunu, köyde döşediğimiz evi anlattım. 3 gün sonra bize ulaştırdığı plazma televizyonu alıp köye gittik. Çocukların yaşadığı sevinci, bilmem, anlatmama gerek var mı?

Her çocuğumuzun ayrı bir hikâyesi var, zor bir çocukluk geçiriyorlar ama bu zorluklar onları hayata daha cesur daha dayanıklı hazırlıyor eminim. Bizler de onların bu zor hayat mücadelesinde yaşamlarına renk ve tat katmaya çalışıyoruz. Yaptıklarımızı idareci eşlerine de ör-

nek olması için anlattım. Bir kaymakam veya bir vali konağına gitmek onların deyimiyle; “Arkalarında devletin olduğunu hissetmek” kendilerine olan güveni artırıyor.

Bizler yola çıkarken CEYTED’in çocuklarına neler yapabilir, neler öğretebiliriz, neler verebiliriz diye çıkmıştık. Yanılmışız onların sayesinde bizler de kendimizi geliştirirken çok şey öğrendik: Dernek kurmayı, bilgisayar kullanmayı, dergi çıkarmayı, gezi organize etmeyi, onların gözündeki mutluluk pırıltılarının değerli taşlardan daha kıymetli olduğunu ve sizlere bu anıları yazmayı onların sayesinde öğrendik. Dernekçe kurşun kalemle yazılmış şiirlerine konuk olduk, hikâyelerine kahraman olduk... Mektuplarında “Yaralı bir ceylandık, yaramıza merhem oldunuz, kalbimizde o kadar yer kapladınız ki bunu siz bile anlayamazsınız.” dediler.

Tüzüğümüzde yalnızca Ceyhan ‘da faaliyet gösterecek bir dernektir diye not düşmüştük ama derneğimize İstanbul’daki iş hanımından Ağrı’daki iş adamına kadar ne yapabiliriz dediler. Ceyhan’ı hayatında hiç görmemiş lğdırılı genç kızımız da sesiz kalmadı isteklerimize. Emekli ve çalışan öğretmenlerimiz, derneğe uğramaya fırsatı olmasa bile her ihtiyacımızda yanımızda olan üyelerimiz ve derneğin tüm yükünü çeken yönetim kurulu üyelerimiz maddi manevi olarak hep yanımızdalar ve her türlü takdiri hak ediyorlar.

Van’da büyük bir deprem oldu yine ve pek çok yavrumuz öksüz ve yetim kaldı, tıpkı Ceyhan depreminin(1998) de olduğu gibi. Umarım devletin yardımlarının yanında sivil toplum kuruluşları harekete geçerek bu yavrularımız için de özellikle bir şeyler yaparlar. Bizler uzaktan maddi yardım yapsak da sorunların çözümü ve manevi yardımlar kendi yörelerinin gönüllü, yardımsever insanları ile mümkün olabilir.

Babasız ve annesiz çocuklar ki pek çoğu bir yakınının yanında kalıyor. İlgi, sevgi ve şefkate çoğu da psikolojik desteğe ihtiyaç duyuyorlar. Onlar hepimizin çocukları. İnsanlığın evlatları. Onları ihmal eden bir toplum güçlü ve sağlıklı bir toplum olamaz. Öksüz ve yetimlere herkesin ve hepimizin sahip çıkması, hepimizin onlara anne baba sevgisini ve şefkatini göstermesi bizlerin ulvi bir görevi olmalıdır

Kısacası Masum bir istekti benimki... Üç çocuğumdan ayrılmıştım, Allah bana yüzlerce çocuk verdi. Bu bana 30 yıllık idareci eşi olmanın en güzel hediyesi oldu. Son nefesime kadar elimden ne gelirse arkadaşlarımla beraber onlar için yapmaya hazırım. Ava giderken avlanmıştım; Onların gönlünü alayım derken onlar benim kalbimi çalmıştı.

Tek hayalim bütün öksüz ve yetim çocuklarımın da 7 yaşındayken annesini kaybeden eşim gibi hayat karşısında dik durmaları, devletin, ailelerinin ve sivil toplum kuruluşlarının kendilerine sağladıkları imkânları iyi kullanarak mutlu olacakları bir meslek sahibi olmalarını ve iyi bir yuva kurduklarını görmek. ANNE BABA ACISINI HAFİFLETECEK BİR İLAÇ BULUNUR MU bilemem ama onların acılarını biraz olsun hafifletebilirsek, bir günlerini dahi mutlu geçirmelerini sağlayabilirsek, ufuklarını açabilirsek, hayata bakış açılarını pozitif olarak değiştirebilirsek bu DERNEK amacına ulaşmış demektir.